

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 604/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **TRANSECO a.s.**, Radlinského 17, Žilina, zastúpeného Samec & partners, s. r. o., Národná 15, Žilina, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/100/2023 z 30. júna 2025 v časti výroku, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť v časti výroku, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté, a žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom. V úvodnej časti sťažnosti sťažovateľ označuje za porušovateľa svojich práv aj Krajský súd v Nitre, čo však nekorešponduje s petitom ústavnej sťažnosti, v ktorom sa domáha zásahu len vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu, a preto ústavný súd ustálil predmet prieskumu tak, ako uviedol v záhlaví tohto rozhodnutia.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatných listín vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca sa žalobou domáhal vydania motorového vozidla a náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), pretože orgány činné v trestnom konaní zaistili motorové vozidlo, ktoré bolo jeho vlastníctvom, uložili ho do úschovy a odmietli ho vydať

do rozhodnutia o vlastníckom práve. Po právoplatnom rozhodnutí o vydaní vozidla zostal predmetom sporu uplatnený nárok na náhradu škody spočívajúcej v majetkovej ujme z možnej obchodnej realizácie prenájmu zadržovaného vozidla. Okresný súd Nitra (v poradí štvrtým) rozsudkom č. k. 15C/24/2005-874 zo 14. marca 2019 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi z titulu náhrady škody sumu 32 422 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % od 8. júla 2009 do zaplattenia a z titulu ušlého zisku sumu 22 101,46 eur a úrok z omeškania bližšie špecifikovaný vo výroku (výrok I). Žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania vo výške 100 % (výrok II).

3. Okresný súd zhrnul, že predmetom konania zostala náhrada škody vo výške 32 422 eur s príslušenstvom z titulu znehodnotenia vozidla a ušlý zisk vo výške 22 101,46 eur s príslušenstvom. Žalobca úspešne preukázal základ uplatneného nároku, škoda vznikla v dôsledku porušenia povinnosti žalovanej vyplývajúcej z § 80 Trestného poriadku o vrátení veci, a to vydať vozidlo žalobcovi na základe jeho žiadosti zo 14. novembra 2004 po preukázaní vlastníctva k vozidlu právoplatným rozsudkom súdu. Skutočná škoda spočívala v znehodnotení motorového vozidla a ušlý zisk v nemožnosti prenajímať vozidlo v období od 17. januára 2005 do 7. júla 2009. Žalovaná vzniesla námietku premlčania, ku ktorej súd prvej inštancie uviedol, že subjektívna premlčacia lehota začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto ju spôsobil. Táto premlčacia lehota je trojročná. Podľa názoru súdu prvej inštancie sa žalobca dozvedel o škode už 4. augusta 2003, keď požiadal Okresný úrad justičnej polície Nitra o vydanie vozidla. Žaloba bola podaná na súde prvej inštancie 5. januára 2005, kde žiadal náhradu škody od 1. januára 2005 do vydania vozidla. Žaloba tak bola podaná v subjektívnej trojročnej premlčacej lehote. Objektívna premlčacia lehota je 10-ročná a začína plynúť odo dňa, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu, týmto dňom bol 21. november 2003, keď bolo vydané uznesenie, ktorým bolo motorové vozidlo uložené do úschovy súdu prvej inštancie.

4. Na odvolanie žalovanej odvolací súd rozsudkom č. k. 7Co/165/2019-995 z 24. februára 2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku v časti priznania náhrady škody v sume 32 422 eur (výrok I), v časti priznania úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 32 422 eur od 8. júla 2009 do zaplattenia ho zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 32 422 eur od 22. júna 2010 do zaplattenia (výrok II), v časti priznania ušlého zisku vo výške 22 101,46 eur s príslušenstvom ho zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol (výrok III), a vo výroku o trovách konania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobcovi priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 18 % (výrok IV). O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 18 % (výrok V).

5. Krajský súd dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné, a to v časti nároku žalobcu na zaplattenie ušlého zisku. Základ nároku na náhradu škody považoval za preukázaný, predmetom posúdenia bola výška uplatnenej škody pozostávajúca zo škody spôsobenej na vozidle vo výške 32 422 eur a z ušlého zisku za obdobie od 17. januára 2005 do 7. júla 2009 vo výške 22 101,46 eur. Krajský súd sa podrobne zaoberal námietkou žalovanej týkajúcou sa posúdenia premlčania súdom prvej inštancie a uzavrel, že žalobca si nárok na náhradu škody na vozidle vo výške 32 422 eur uplatnil včas.

6. Námietku žalovanej v časti nároku na náhradu škody predstavujúceho ušlý zisk odvolací súd považoval za čiastočne dôvodnú. Z pohľadu námietky premlčania uviedol, že podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je premlčacia doba trojročná, premlčané by preto boli všetky splátky mesačného nájomného od januára 2005 až do marca 2007. Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. premlčacia lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku plynula od 21. decembra 2009 do 21. júna 2010, to znamená, že prvá nepremlčaná splátka nájomného by bola splátka splatná 1. januára 2007, pri ktorej by trojročná premlčacia lehota uplynula 1. januára 2010, avšak v tom čase premlčacia lehota spočívala. Z toho vyvodil záver, že iba mesačné splátky nájomného predmetného vozidla od januára 2007 až do januára 2008 (vrátane) nie sú premlčané. Následne sa zaoberal nepremlčanou časťou nároku na náhradu ušlého zisku a vyhodnotil ako neplatnú zmluvu o operatívnom prenájme vozidla z 10. januára 2005, od ktorej žalobca odvíjal výšku ušlého zisku, pretože v čase jej uzavretia bolo vozidlo, ktoré bolo jej predmetom, v dispozícii orgánov polície, žalobca ho teda nemohol odovzdať nájomcovi, preto predmetom zmluvy bolo nemožné plnenie. Pochybnosť krajského súdu vyvolal aj fakt, že žalobca zmluvu predložil až tri roky po podaní žaloby. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku v časti priznania ušlého zisku vo výške 22 101,46 eur s príslušenstvom zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Zároveň zmenil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o trovách konania.

7. Proti rozsudku odvolacieho súdu v časti výrokov III, IV a V podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), žiadajúc, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP namietal v súvislosti s nedostatočným preskúmaním predložených dôkazov a tvrdení žalobcu, ktoré mali rozhodujúci vplyv na posúdenie danej veci. V tejto súvislosti poukázal na štandardné postupy pri uzatváraní leasingových zmlúv, keďže uzatvorenie zmluvy o prenájme a odovzдание predmetu prenájmu nie sú totožné akty. Namietal, že odvolací súd neakceptoval riadne uzatvorenú zmluvu o prenájme, pričom ak tvrdil, že je neplatná, bol minimálne povinný túto skutočnosť komplexne preskúmať i so všetkými súvislosťami a nielen zamietnuť priznanie ušlého zisku. Po zamietnutí ušlého zisku sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal a nechal je úplne nepovšimnutú. Ak sa odvolací súd rozhodol zamietnuť priznanie ušlého zisku z titulu zmarenia príjmu z prenájmu, úplne ignoroval skutočnosť, že od dátumu, keď bola žalovaná povinná vozidlo vrátiť, do dátumu uskutočneného vrátenia došlo aj časovému znehodnoteniu vozidla. Poukázal na svoju hlavnú činnosť, ktorou je prenájom vozidiel a na ktorej financovanie používal úverové zdroje, za ktoré bolo bez ohľadu na ich užívanie nutné platiť. Bol preto nútený tieto finančné zdroje zhodnocovať uzatváraním zmlúv na financovanie prenájmu. Nevyužívanie finančných zdrojov predstavovalo náklady na ich obstaranie, teda pri nečinnosti s ich užívaním to predstavovalo stratu. Považoval preto odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto časti za nepresvedčivé, rozporné so zákonmi a účelovo skresľujúce skutkový stav. Žalovaná nerešpektovala právoplatný výrok rozhodnutia z 28. februára 2008 a odmietla vydať predmetné vozidlo, pričom tak učinila až po viac ako 15 mesiacoch po početných urgenciách. Ak by žalovaná vydala vozidlo, bolo by odovzdané nájomcovi podľa zmluvy a bol by k nemu podpísaný odovzdávací protokol, a tým by vznikla povinnosť nájomcovi uskutočňovať platby a právoplatne uzatvorená zmluva by sa začala plniť.

8. Dovolací súd dospel k názoru, že k žiadnemu extrémnemu nesúladu medzi skutkovými a právnymi závermi na jednej strane a vykonanými dôkazmi na strane druhej v prejednávanej veci nedošlo. Z dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu totiž vyplýva, že záver o tom, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v časti náhrady ušlého zisku ako prirodzený výsledok procesu voľného hodnotenia dôkazov, ktorý bol primerane, zrozumiteľne a logicky vysvetlený, sám osebe neindikuje možnosť vysloviť porušenie práva na spravodlivý proces len z dôvodu, že dovolateľ sa domnieva, že predmetné dôkazy mali byť hodnotené inak. Dovolací súd podotýka, že námietky týkajúce sa svojvoľnosti vykonania dôkazov (resp. ich hodnotenia) sú v podstatnom len opakovaním námietok uplatnených v konaní pred odvolacím súdom o riadnom opravnom prostriedku a nedosahujú relevantné pochybnosti o zistenom skutkovom stave. Dovolací súd duplikuje, že odvolací súd sa dôvodom zmeny rozsudku a zamietnutia žaloby v časti ušlého zisku dostatočne venoval (body 20 až 23 napadnutého rozsudku). Napadnuté rozhodnutie nie je výsledkom svojvoľne zisteného skutkového stavu a na to nadväzujúcich právnych záverov, ale nevyhnutným následkom neunesenia dôkazného bremena tvrdenia o dôvodnosti náhrady škody vo forme ušlého zisku. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ namieta, že napadnutým uznesením dovolacieho súdu v časti výroku, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté, malo dôjsť k porušeniu jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta, že v napadnutom uznesení dovolacieho súdu absentujú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Arbitrárnosť a zjavná nedôvodnosť rozhodnutia dovolacieho súdu (aj súdu odvolacieho) je podľa jeho názoru daná aj rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností súdnej veci a pravidlami formálnej a právnej logiky. Sťažovateľ zastáva názor, že nedostatočné odôvodnenie súdnych rozhodnutí a ich rozpornosť s vykonanými dôkazmi (ktoré sú súčasťou súdneho spisu) vyústili do porušenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Podľa názoru sťažovateľa sa nedostatočné odôvodnenie súdnych rozhodnutí a ich rozpornosť s vykonanými dôkazmi týkajú i) nezákonného postupu odvolacieho súdu v procese voľného hodnotenia dôkazov, ako aj ii) nepreskúmateľnosti rozhodnutí súdov v dôsledku zmätočnosti odôvodnení rozhodnutí vo vzťahu k údajnému premlčaniu časti nároku sťažovateľa na náhradu ušlého zisku.

11. Sťažovateľ ďalej v rámci svojej sťažnostnej argumentácie namieta, že v prejednávanej veci boli naplnené predpoklady na priznanie náhrady ušlého zisku. Právoplatné súdne rozhodnutie o vydaní vozidla a dlhé „umŕtvenie“ kapitálu sťažovateľa vytvorili podľa jeho názoru kvalifikované legitímne očakávanie na ekonomické využitie veci (prenájom), ktoré bolo popreté nezákonnými formalistickými rozhodnutiami všeobecných súdov. Sťažovateľ v tomto kontexte argumentuje tým, že všeobecné súdy na základe svojvoľného a formalistického výkladu jednoduchého práva odopreli sťažovateľovi priznanie náhrady ušlého zisku, čím priamo zasiahli do jeho majetkovej sféry.

Sťažovateľ uvádza, že jeho legitímne očakávanie na rozmnoženie majetku, ktoré bolo zmarené výlučne protiprávnym konaním štátu, požíva ochranu podľa čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Odopretie tejto kompenzácie predstavuje podľa jeho názoru neprípustné ponechanie následkov protiprávneho zásahu štátu na pleciah poškodeného a *de facto* znamená konfiškáciu časti jeho majetku bez náhrady.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

13. V nadväznosti na preskúmanie argumentačného základu ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, ako aj rozsudku odvolacieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie dovolacieho súdu nevykazuje znaky porušenia základných práv sťažovateľa. Dovolací súd sa s obsahom dovolania sťažovateľa dostatočne a úplne vysporiadal v bodoch 11 až 18 odôvodnenia napadnutého uznesenia so záverom o neprípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V súvislosti s namietanou nepreskúmateľnosťou odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu k zmeňujúcemu výroku III, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá v časti o náhradu ušlého zisku vo výške 22 101,46 eur s príslušenstvom, dovolací súd správne (v bode 13.1) zdôraznil rozsah, v akom ja naplnená požiadavka riadneho odôvodnenia rozsudku, čo korešponduje aj s ustálenou judikatúrou ústavného súdu. V bode 13.3 odôvodnenia napadnutého uznesenia primerane zhrnul skutkový a právny základ, na ktorého podklade odvolací súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v časti uplatneného ušlého zisku. Vychádzal zo záveru o absolútnej neplatnosti právneho úkonu – zmluvy o operatívnom prenájme, ktorá predstavovala podklad na výpočet ušlého zisku uplatňovaného sťažovateľom, a to z dôvodu nemožnosti plnenia podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že „faktická nedostupnosť“ v čase uzatvorenia leasingovej zmluvy neznamená absolútnu nemožnosť plnenia, lebo plnenie sa má diať až po odovzdaní – t. j. podľa názoru sťažovateľa ide len o dočasnú prekážku, nie o nemožnosť predmetu plnenia. Ústavný súd dáva do pozornosti, že z hľadiska aplikácie § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka (absolútnej neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nemožnosti plnenia) je rozhodujúci okamih účinnosti právneho úkonu. Právny úkon je neplatný podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade, že plnenie, ktoré je jeho predmetom, je objektívne nemožné v momente nástupu účinnosti právneho úkonu (tzv. počiatková nemožnosť plnenia). Počiatková nemožnosť plnenia spočíva v tom, že predmet plnenia je neuskutočiteľný v dôsledku právnej alebo faktickej prekážky. Počiatková nemožnosť plnenia má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či o nej jej účastníci vedeli alebo nie.

Zmluva o operatívnom prenájme mala byť uzatvorená 10. januára 2005 so začiatkom prenájmu 17. januára 2005 na dobu 36 mesiacov, vozidlo, ktoré malo byť predmetom operatívneho prenájmu, však bolo počas celého tohto obdobia v úschove orgánov činných v trestnom konaní a bolo vydané až 3. júna 2009. Existujúca úschova vozidla tvorila právnu, ako aj faktickú prekážku uskutočniteľnosti plnenia – počiatočnú nemožnosť plnenia. Argumentácia sťažovateľa, že „*faktická nedostupnosť v čase uzatvorenia leasingovej zmluvy neznamená absolútnu nemožnosť plnenia, lebo plnenie sa má diať až po odovzdaní a pod.*“, je s poukazom na už uvedené súvislosti nedôvodná a špekulatívna. Bez ohľadu na už uvedené dovolací súd sa v odôvodnení napadnutého uznesenia primerane vysporiadal s tým, ako odvolací súd zohľadnil ďalšie osobitosti prejednávanej veci, a to najmä skutočnosť, že nájomca v zmysle zmluvy o operatívnom prenájme [REDAKOVANÉ] vedel o tom, že vozidlo je v úschove orgánov činných v trestnom konaní, keďže sťažovateľ v trestnom konaní zastupoval, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ sa na existenciu zmluvy o operatívnom prenájme odvolal až tri roky po podaní žaloby, čo podľa názoru odvolacieho súdu vyvoláva pochybnosti o jej pravosti a nasvedčuje účelovému konaniu sťažovateľa.

14. V nadväznosti na záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o operatívnom prenájme sťažovateľ napáda proces voľného hodnotenia dôkazov zo strany odvolacieho súdu z dôvodu, že podľa názoru sťažovateľa neboli zohľadnené ďalšie dôkazy, a to odborné vyjadrenie a cenové ponuky konkurenčných spoločností na prenájom obdobných vozidiel. Odvolací súd svoj o záver o irelevancii odborného vyjadrenia primerane odôvodnil v bode 24 odôvodnenia svojho rozsudku. Odvolací súd považoval odborné vyjadrenie za nesprávne z dôvodu, že vychádzalo z absolútne neplatnej zmluvy o operatívnom prenájme. V rámci hodnotenia cenových ponúk konkurenčných spoločností odvolací súd v bode 20.2 odôvodnenia svojho rozsudku uzavrel, že výška nájomného obvyklého na určitom mieste a čase nie je určujúca veličina pri stanovení výšky ušlého zisku v rámci náhrady škody spôsobenej protiprávnym konaním. Odvolací súd v tomto smere odkázal na relevantnú judikatúru, pričom správne poznamenal, že dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že pri pravidelnom chode veci by bol získaný určitý prospech, ide na ťarchu poškodeného (sťažovateľa). Záver odvolacieho súdu o tom, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu neunesol dôkazné bremeno, je primerane odôvodnený. Proces hodnotenia dôkazov zo strany odvolacieho súdu nevykazuje znaky porušenia práva na spravodlivý proces. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa zmätočnosti odôvodnení rozhodnutí vo vzťahu k údajnému premlčaniu časti nároku sťažovateľa na náhradu ušlého zisku, tak ústavný súd poukazuje na argumentáciu odvolacieho súdu obsiahnutú v bode 19 rozsudku. Primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby v časti uplatňovaného nároku na náhradu ušlého zisku bolo to, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k výške uplatňovaného nároku. Bez ohľadu na tento záver sa odvolací súd vysporiadal aj s námietkou premlčania, ktorú vzniesla žalovaná. Spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s otázkou premlčania časti uplatňovaného nároku na náhradu ušlého zisku, nevykazuje znaky porušenia ústavných práv sťažovateľa.

15. Dovolací súd sa s dovolaním sťažovateľa vysporiadal ústavne konformným spôsobom, dospejúc k záveru o nesplnení podmienok prípustnosti dovolania podaného sťažovateľom z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi dovolacieho súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor dovolacieho súdu svojím vlastným. Právo na spravodlivý proces neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným

súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhoviecie návrhu účastníka konania (podobne IV. ÚS 357/2023). Arbitrárnosť môže spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery (I. US 51/2020). Za arbitrárne sa považuje také rozhodnutie, ktorého odôvodnenie je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012).

16. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnutým uznesením dovolacieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa označených v sťažnosti. Dovolací súd vo veci sťažovateľa postupoval v zmysle relevantných zákonných ustanovení, pričom z uznesenia dovolacieho súdu nevyplýva svojvôľa alebo taká aplikácia a interpretácia relevantnej právnej úpravy, ktorá by bola extrémnym vybočením z pravidiel upravujúcich dovolacie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu